

Alustada tuleb iseendast!

Tekst: MAARJA SAVI
Foto: VAHUR PORMEISTER

See anonüümse autori tsitaat, mis kutsub lapsevanemaid lapse eeskujuks olema, hakkas mind kummitama kohe, kui ma seda esimest korda nägin. Mu silme eest jooksid sekundiga läbi kõik need hetked, mil ma kärkisin lapsega lihtsalt sellepärast, et mul juhtus olema paha tuju, või mil ma üritasin temalt vastu-teenete abil oma tahtmist välja pressida. Ja kõik need korrad, mil ma ise toiduga diivanile ronisin, ehkki see on meie peres keelatud. Või kui ma autoroolis uimerdavat eessõitjat valjuhäälselt kirusin või lapsega pahandasin, kui hakkasime trenni, teatrisse või arsti juurde hiljaks jääma (tema ei venitanud – mina ise ei hakanud õigel ajal lapsi ja ennast minekule sättima).

Kas ma tahan oma lapsest sellist inimest kasvata-da?

See on meie tegelik argipäev. Pärnis ausalt. Muidugi, sellesse argipäeva mahub ka helgeid hetki, kui ma luban (ilma igasuguse vastuteeneta) vaadata lapsel oma igaõhtuse „Ringvaate“ ajal multasid, võtan aega, et talle terve „Väikese tibu“ subtiitrid ette lugeda ja teda pealaest jalatallani musitada. Aga arenguruumi on veel ohtralt.

Millist inimest ma siis kasvata da tahan?

Kui ma oma kogemusele emana tagasi vaatan, siis tundub, et ühe- ja kaheaastasele on võrdlemisi lihtne hea eeskuju olla. Piisab sellest, kui sa ei lähe kellele-

gi kätega kallale, ei hammusta kedagi vihahoos ega joonista vildikatega seinu täis. No ja kui sa oskad ise potil käia, siis oled juba eeskuju missugune.

Viieaastasega on lood hoopis teised. Ta küll esitab palju küsimusi kõige kohta, mida ta enda ümber näeb ja hoomab, aga lisaks sellele on veel terve maailma täis asju, mida ta veel ei hooma, aga mida ta siiski

usinalt oma väik-
sesse kompuutrisse
salvestab ja kõige
ootamatul hetkel
ka rakendab. Ja nii
ma mõtlengi õuduse-
ga, kas ja kui palju ta
minu „eeskujust“ on
jõudnud juba endale
kõrva taha panna?

Nende viie aas-
ta jooksul on olnud
palju neid kordi, kui
tunnen, et ma ei vas-
ta päris „ideaalse ema“
formaadile. Mõnikord
on oma inimlikkuse
tunnistamine toonud
mulle lohutava käega-
lõõmise kergenduse,
sest lõppude-lõpuks
olen ju mina ka lihtsalt

inimene. Aga nii mõnigi kord olen tundnud end jõue-
tu ja väsinuna. No ei jaksa kogu aeg seista selle eest,
et lisaks turvalisele kodule ja teineteist armastavatele
vanematele (juba see on päris suur töö, kas pole!)
oleks lapsel küllaldaselt ema vankumatut tähelepa-
nu, laual öko-šmõko söök ja seljas õiges mõõdus
talveriihed, kust lumi sisse ei saja ja millega varbad ei
külmeta. Ma ei suuda ju isegi meenutada, kummale
poole ma selle helkuri riputama pidin!

Samal ajal, kui ma kõik need detailid sinnapaika
jätan ja püüan vaadelda suurt pilti, tundub mulle, et
pole ilusamat asja kui soov olla oma lapsele parim
ema. Kas pole nii?

Lisaks sellele, et lastest saavad kunagi meie pari-
mad sõbrad ja emad-isad meie lapselastele, on nad
täna meile suurepäraseks võimaluseks kasvatada ise-
loomu. Mitte keegi teine peale tütre ei tekita minus
sel moel tahtmist olla parem, kannatlikum ja pühen-
dunud inimene. Ja ehkki tema on ka ainus, kes mulle
alati mu eksimused andeks annab, tunnen ma endas
üha kasvavat soovi mitte apelleerida „lihtsalt inime-
seks olemisele“, vaid olla talle teadlikult eeskujuks.
Nii ema kui naisena, nii sõbra kui ühiskonnaliikmena.
Kui ma suudan oma tütre kasvata da inimese, kes
armastab oma peret ja iseennast; kes tunnistab oma
nõrkusi, kuid teab kindlalt ka oma tugevusi; keda aja-
vad vahel küll uimerdavad kaasliiklejad närvi (eriti
sellepärast, et ta jätab oma sõidud viimasele minutile),
kuid kes ei tee sellest süiski suurt numbrit, sest ta teab,
et kõik teed viivad varem või hiljem Rooma. Inimese,
kes sööb mõnikord küll diivanil pirukat, kuid koris-
tab pärast enda järelt saiapuru ära; ja kes ei ela mit-
te kunagi oma paha tuju teiste peal välja. Siis julgen
öelda, et olen oma tööd hästi teinud.

On aeg alustada iseendast. ☺

Ja nii mõtlengi
õudusega, kas ja
kui palju ta minu
„eeskujust“ on
jõudnud endale
kõrva taha panna?